

20211209-Taygeta-NL-Wat-gebeurt-na-de-dood Waarom-is-er-geen-materiele-wereld-deel-2

Er is geen Materiële Wereld - Deel 2 - Wereld van de Doden vs Wereld van de Levenden - Yazhi Swaruu

Oorspronkelijk in het Spaans:

Yazhi: Wanneer ik in absolute termen spreek en mijn standpunt uiteenzet alsof het de absolute of vaste waarheid is, verwijs ik naar hoe ik de dingen zie vanuit mijn specifieke gezichtspunt en vanuit mijn ervaring. Het is een vorm van linguïstische expressie en niet een opdringen van mijn kant zodat u gelooft wat ik zeg en niet de zienswijzen of versies van anderen. Ik zeg dingen vanuit mijn standpunt, gebaseerd op alles wat ik geleerd heb, ervaren heb en alles wat voortdurend in mij opkomt.

Ik deel het alleen met u allen als referentie, zodat u meer informatie hebt of als stimulans om over na te denken tijdens het proces van het vormen van uw persoonlijke en specifieke kosmogonie.

Een voorbeeld hiervan is wanneer ik stel dat elk bewust wezen, op welk niveau dan ook, is samengesteld uit bewustzijn van minder cognitieve en bewustzijnsevolutie, en op zijn beurt ook weer complexere wezens vormt. Dat wil zeggen, er is een bewustzijnsbereik dat gaat van zeer eenvoudig tot het absolute, de Oorspronkelijke Bron, of hoe je het ook wilt noemen.

Dit is ook een beperkte manier om iets uit te leggen dat eenvoudigweg onmogelijk is uit te leggen, omdat elke theorie of empirische verklaring die we vanuit onze evolutionaire geesteshouding ontwikkelen, welk niveau dat ook moge zijn, tekort zal schieten, omdat vanuit het gezichtspunt van het Absolute, niets wat we zeggen de objectieve werkelijkheid zal weergeven van hoe het Absolute werkt. Het is eenvoudigweg onbereikbaar vanuit onze niveaus van geest en bewustzijn.

Dat gezegd hebbende, beschrijf ik het aan u als een bereik van geest-bewustzijn dat gaat van weinig tot bijna niets, in een cumulatieve gradiënt helemaal tot aan het Al, de Oorspronkelijke Bron. Aangezien dit opnieuw een uitleg zou zijn vanuit een niet-totaal gezichtspunt, aangezien vanuit het gezichtspunt van het Absolute, van de Bron, er slechts één enkele massa is en kan zijn, onmogelijk te beschrijven, die alles omvat, en ik bedoel alles in de absolute betekenis van het woord ALLES. Omdat elk tussenliggend punt of elk concept dat het probeert te beschrijven, zoals mijn vorige gradiënt van bewustzijn dat van het laagste naar de Bron zelf gaat, blijft als een concept of een idee verrat in de zee van gedachten die zijn en die het ALLE vormen.

Alles wat bestaat, heeft bestaan, en zal bestaan, is verrat in één enkele massa, a-temporaal, zonder specifieke tijd, en zonder lokaliteit. Het zijn ideeën in één grote totale geest. Met dit als basis is het duidelijk dat alle dingen met elkaar verbonden zijn, en meer nog alle denkgeesten van denkende wezens ook. Nogmaals, alleen ideeën verrat in de Massa van het Al.

In het verlengde hiervan blijft het klassieke concept dat biologie leven is en de energetische en minerale wereld alleen leven vormt als bouwstenen of ingrediënten die nodig zijn voor de vorming ervan, over als een

meer simplistische verklaring, namelijk dat alles wat wordt waargenomen vanuit het materiële wereld aandachtspunt van een klassiek leven van een op Lyrië gebaseerd persoon in lage dichtheden zoals 3D of 5D (verkeerd benoemd en alleen genoemd als een grove referentie), alles wat is, alles wat zichtbaar is, of het nu zuivere energie is, of het nu een zandkorrel is, een atoomkern, een elektron, wat je maar kunt bedenken, alles is een wezen, alles denkt, en alles is "iemand" met geest en bewustzijn. Zoals ik heb uitgelegd, vormen eenvoudige wezens complexere wezens. Altijd.

Het New Age concept dat zegt dat we allemaal verbonden zijn, en dat we allemaal één zijn, rekt zich uit en schiet tekort in extreme eenvoud, en verbleekt bij hoe het werkelijk is. Dit betekent dat alle wezens, levend of niet, alles wat er is, opnieuw met de meest uitgebreide betekenis van het woord ALLES, delen of deeltjes van bewustzijn zijn die niet alleen vormen wat vanuit het ene of andere gezichtspunt een complexer wezen is, maar op zichzelf het ALLES zijn, en de Oorspronkelijke Bron zelf. Van een zandkorrel, of een elektron, tot een heel melkwegstelsel, of meer, het zijn, en ik bevestig het, holografische fragmenten van de Oorspronkelijke Bron die al haar eigenschappen van rechtswege bevatten. En dit blijft weer als een manier om het onverklaarbare te verklaren.

Er is geen materiële wereld en geen geestenwereld, er zijn geen andere dimensies, geen alternatieve tijdlijnen, geen parallelle universa, geen dichtheden. Het zijn allemaal concepten en ideeën die iets proberen te verklaren dat te groot is om begrepen te worden vanuit lagere bestaansniveaus-bewustzijn, aangezien dit ook een ander concept is. Een ander idee. Want zoals ik hierboven al zei, alles wat er is en kan zijn, is al het Al.

Alles wat er is, en wij allen in het algemeen, zijn ideeën. Wij zijn een gehechtheid aan een reeks concepten die onze grenzen bepalen, die vervolgens onbestaande zijn. De gehechtheid aan het concept van alles wat ieder mens opvat als wat hem of haar definieert, alles wat hij of zij omvat als deel van die persoon, inclusief het bewuste deel en het onbewuste deel zowel als het onbewuste deel, inclusief wat we verwerpen als onszelf, vormt het "Ik", en de gehechtheid aan het "Ik" zou kunnen worden gedefinieerd als het Ego. En zij zijn niets meer dan de gehechtheid aan ideeën, concepten en overtuigingen die iedereen heeft. "Heeft" als ziel ook, zonder de religieuze lading, aangezien een ziel niet "iets" is... het wordt slechts gevormd door een groep ideeën binnen de grote geest in de vorm van een constante; een knooppunt gevormd door stationaire golven met een specifieke harmonische die hen aan elkaar gekleefd houdt vormend wat zou kunnen worden gezegd van een "persoon", een bepaald individu.

Elk individu, elke "persoon", zal door gehechtheid aan deze ideeën onherroepelijk een mentaal filter creëren waardoor hij niet in staat zal zijn zijn omgeving te zien of te interpreteren behalve door de lens van zijn gehechtheden en ideeën. Hij verwerpt alles wat niet past in zijn specifieke concept van wie hij is. De uiterlijke wereld van een persoon is slechts een weerspiegeling van wie hij is, maar ik stel het als een absoluut. Het IS de persoon, niet reflecterend vanuit zijn wezen om een uiterlijke wereld of omgeving te creëren zoals de New Age probeert uit te leggen, maar de uiterlijke wereld in de perceptie van elke persoon, IS de persoon zelf, zonder grenzen alsof hij op een plaats leeft en iets kleiner is dat in die plaats of wereld-omgeving besloten ligt.

De persoon zelf is zijn omgeving, en zijn omgeving is de persoon, die op zijn beurt wordt gedefinieerd door de lens van wat hij verwerpt en wat hij opneemt in zijn eigen definitie van "ik" die gehechtheid zal vormen aan ideeën die Ego worden genoemd.

Vanaf dit punt probeer ik u uit te leggen waarom er geen "Materiële Wereld" en geen "Spirituele Wereld" is en kan zijn, noch kan er Tijd, noch Ruimte, noch Afstanden zijn. Het zijn allemaal ideeën en gehechtheden aan concepten, vervat in de persoonlijke definities van hen die een "Ik" en een Ego hebben.

Het lichaam zelf is slechts een manifestatie van een groep ideeën, en het is datgene wat de illusie vormt van in een buitenwereld te zijn, terwijl het persoonsbewustzijn zijn buitenwereld IS.

Het concept dat elke individuele persoon zijn eigen wereld op een bepaalde manier vormt en in meer of mindere mate toevoegt aan het collectieve denken dat zijn ideeën deelt, en zo een gedeelde "buitenwereld" vormt, zonder geheel ongeldig te zijn, is eigenlijk gewoon een andere poging om uit te leggen dat eenvoudigweg elk persoonsbewustzijn alles is wat er is, ingeperkt en illusoir beperkt door een lens of "container-limiter" van werelden die gehechtheid heet aan datgene wat zijn eigen bestaan en individualiteit definieert, zijn groep ideeën die zijn Zelf en Ego vormen, en zijn gehechtheid daaraan. Dat is wat beperkt of

de illusie creëert beperkt te zijn, dat er universele, materiële of fysieke wetten zijn die "onbreekbaar" zijn. Het zijn alleen maar meer ideeën en gehechtheden aan dergelijke concepten!

Wat de tijd betreft, die kan nooit een constante zijn, noch kan het ooit iets zijn dat losstaat van de geest. Het is gewoon het evolutionaire proces waarmee het denken zich ontvouwt. Het is het resultaat van de interne dialoog van een geest. Het zal altijd relatief zijn; het zal altijd plastisch zijn. Tijd ben jij en je ideeën en waar en hoe je ze verwerkt. Je gehechtheden aan het mogelijke en het onmogelijke om te bereiken zijn gehechtheden aan je Zelf en je Ego, en je ontdoet je er niet van uit angst je individualiteit te verliezen, uit angst datgene te verliezen wat jou definieert. En dat is wat je mentale expansie tegenhoudt.

Ruimte, afstanden, zijn gebaseerd op Tijd, want zonder maat is er geen afstand. Het hangt af van tijd, dus het zijn ideeën. Hetzelfde geldt voor energie en materie, illusoire interpretaties... Het zijn slechts ideeën gezien door de lens van andere ideeën die hen definiëren als iets en niet iets anders. En om dit uit te leggen is het lichaam als zodanig een goed voorbeeld, want als er een lichaam is, dan is er materie, als er een gevoel van warmte of koude is, dan is er energie, en als ik geboren word, leef en sterf, dan is er Tijd. Opnieuw, concepten en gehechtheden die meer concepten en gehechtheden in stand houden.

Dus er kan geen leven zijn, er kan geen dood zijn, er kan geen tijd zijn, er kan geen afstand en geen ruimte zijn.

Alles is vervat als ideeën die stromen in één grote geest die jij bent, het geheel, dat ieder van ons is, inclusief de zandkorrels. Wij zijn allen één vanuit het meest uitgebreide gezichtspunt, één, de Bron. Elke persoon die in jouw perceptie "anders" is, is er alleen maar omdat je het idee hebt dat hij er is door gebruik en door gehechtheid aan concepten van je Zelf en Ego die je niet loslaat, zelfs als je ze wel wilt loslaten. Dus alles, persoon, mineraal, energie, plant of dier dat je tegenkomt ben jij weer, altijd in het eeuwige nu. Voorbij tijd en ruimte.

Er is geen dood. Er is geen leven. Alleen meer concepten en gehechtheid daaraan.

Laten we nu spreken vanuit het punt van objectieve waarneming van iemand die mensen analyseert die zeggen dat ze leven. Vanuit hun groep van gehechtheden die hen definiëren, met hun "ik" en hun Ego, is het volkomen geldig om te zien dat er leven is en dat er dood is. Ik spreek nu niet vanuit het meer uitgebreide gezichtspunt, maar alleen vanuit het objectieve gezichtspunt van die groep ideologische beperkingen die incarnatie wordt genoemd.

Natuurlijk is er leven en dood als ervaringen, doet het pijn om geliefden te verliezen en is het beledigend om te zeggen dat er geen dood is. Maar er is meer aan de hand.

De groep ideeën die het waargenomen concept van in leven zijn in stand houdt, is congruent met gehechtheid aan wetten die bepalen dat iets, dat "het" je gedood heeft. Maar wat je gevormd heeft is er, je geest, je ideeën en zelfs je Zelf en Ego.

Net zoals je het schijnbaar externe concept van de materiële wereld hebt gevormd, zul je ook de spirituele wereld vormen, het hiernamaals, de wereld van de doden, het tussen-leven of hoe je het ook wilt noemen. Uw wereld, "materieel" of niet, wordt gevormd door uw ideeën en uw gehechtheid daaraan.

Daarom bevestig ik dat wie je bent, is hoe je leeft, en het is je wereld, inclusief wat je verwerpt, niet alleen wat je leuk vindt en liefhebt dat je acceptatie van "het", persoon of ding, in jou omvat omdat het je helpt te definiëren wie je bent, om je Zelf en je Ego te definiëren.

Wanneer je "sterft", laat je een groep ideeën achter die je materiële wereld vormen... en op precies dezelfde manier zul je je hiernamaals vormen. Ik benadruk, niet als iets buiten je, maar als wat je al bent. Je wereld, je omgeving, wordt door jou gevormd omdat jij het bent.

Wat je ook hebt, wat je ook denkt, je waarden, je gehechtheden, je concepten, je ethiek en spiritualiteit, dat ben jij. En je "neemt het met je mee" als je sterft. Je vormt andere realiteiten, je spirituele wereld, je hiernamaals.

Daarom is er een wereld "van de doden" als spiegel van de Materiële wereld. Dezelfde straten, dezelfde mensen, dezelfde "kaart", omdat zij de gehechtheden zijn van de mensen die hun concepten van materiële

wereld hebben verlaten, en een spiegelwereld vormen, die door de kunst van hun eigen gedachten, die de persoon zelf zijn, die hem niet laten transcenderen om andere meer uitgebreide realiteiten te vormen, "hechten" om een wereld te vormen die bijna gelijk is aan de "Echt-Materiële", maar op een decadente en troosteloze manier meestal.

Er zullen zich even mooie en rustige werelden vormen, vol van vrede en schoonheid. En elke variant daartussen. En dit is ook een andere reeks ideeën, die ik met nadruk met u deel zonder de bedoeling iets op te leggen.

Vergeet basisbegrippen als Karma, oorzaak en gevolg, en dergelijke. Zij dienen om dingen te verklaren vanuit een of ander niveau van bewustzijn-denken. Je hoeft alleen maar te weten dat je omgeving jij is, en dat wat je beperkt je ideeën zijn en je gehechtheden daaraan, die je Zelf vormen, je Ego.

Vooraf de delen die je niet leuk vindt aan je omgeving, want dat zijn de delen die je niet leuk vindt aan jezelf. Daarom moet je nooit bang zijn om je angsten onder ogen te zien en wat je niet leuk vindt aan jezelf. Want je begraaft het alleen maar in het onbewuste, het materiële onbewuste en het admatisch-spirituele onbewuste, dat vormt wie je in het leven bent en niet (je verkeerd benoemde ziel).

Jij bent alles, jij vormt alles. Het enige wat je beperkt zijn je ideeën en je gehechtheid daaraan.

Er zijn geen "pasteuze" dichtheden waar manifestatie "traag" verloopt. Excuses en gehechtheid aan hen. Alles is één massa, de Oorspronkelijke Bron. Dat ben jij. Of het je nu frustrert om resultaten te zien of niet, of je je wereld verwerpt of niet, omdat het niet past in je ideeën over wie je bent, je ZELF en je Ego, of je het leuk vindt of niet, dat ben jij ook. Je kunt het alleen onder ogen zien zonder angst. Maar jezelf onder ogen zien is de sleutel. Altijd. Dat is het probleem. Je gehechtheid aan je Zelf en je Ego, de wortel van al je problemen.

Verder naar boven beschrijf ik meerdere dingen vanuit meerdere gezichtspunten, die vaak niet alleen tegenstrijdig lijken, maar ook tegenstrijdig zijn. Dit komt omdat het bestaan zelf uit tegenstellingen bestaat, waar als concepten alles geldig is, meer nog vanuit het gezichtspunt van het Absolute, waar alles integratie is, daarom het geldige en het ongeldige, het onware met het ware integrerend, omdat ze uiteindelijk alleen maar ideeën zijn binnen een geest die probeert ze in te delen aan de ene of de andere kant van dualiteit, gebruik makend van waarden en ideeën die beperkt worden door de grenzen van het bewustzijn van de waarnemer, dat op zijn beurt bepaald wordt door zijn gehechtheid aan wat hem definieert als een "Ik" en als een Ego, en verder bepaald wordt door wat hij afwijst als definities van zichzelf.

Zijnde dat ik hier met volle intentie Zelf en Ego beschrijf en gebruik als manifestaties in dualiteit van één en dezelfde persoon. Aanwezig in alles behalve in de Bron zoals het Alles is.

Vanuit deze positie beschrijf ik nu waarom er voor mij, vanuit mijn specifieke gezichtspunt, geen dichtheden of tijdlijnen zijn, geen parallelle universa, noch iets dat wordt gedefinieerd als een existentieel rijk, gedeeld of niet.

Voor mijn tegenhangers, mijn andere versies van mijzelf, mijn vrienden en andere mensen, hebben zij, naast duizend andere theorieën, beschreven dat het Universum bestaat uit existentiële dichtheden, variërend van eenvoudig tot complex. Eerst hebben zij ze opgesomd als in 1D, 2D, 3D enzovoort tot 12D of in het oneindige.

Vervolgens werd het beschreven als een gradiënt die stijgt van het laagste, dat het 1D, minerale rijk zou zijn, naar een hoge dichtheid, gewoonlijk 9D of 12D, als in een grafiek die stijgt van het eenvoudige naar het ingewikkelde, als een meetlint waar ieders punt van aandachtsbewustzijn zal bepalen van waar tot waar zij zullen waarnemen als hun existentiële wereld. Het reële, het mogelijke en het niet mogelijke.

Hoewel deze concepten nog steeds geldig zijn vanuit een verklarend gezichtspunt, als een begin van begrip, is het tijd om verder te gaan naar beschrijvingen die meer in overeenstemming zijn met wat ik persoonlijk als mijn zienswijze ervaar, die ik met u deel op een verklarende manier zonder iets te willen opleggen.

Elke zelfbewuste persoon is geen eenheid, maar het resultaat van de som of samensmelting van eenvoudiger bewustzijnsvormen die bij overeenkomst gelijksoortige waarnemingen delen, maar nooit dezelfde. Ik definieer eenvoudiger bewustzijnsvormen vanuit een vergelijkend gezichtspunt tot wat ze

vormen als ze samenkomen, een bewustzijn met een uitgebreider bereik van begrip en waarneming. Dus niemand is een persoon, niemand is een ziel, maar we zijn allemaal een verzameling van sommen van andere mensen die ons samenstellen en voortdurend ons bewustzijn voeden in een eindeloze stroom van zwaartekracht, van bewustzijn dat stroomt en samenkomt in knooppunten die we mensen noemen.

De eenvoudige vormen kolonies van onderlinge samenwerking, die op hun beurt complexere kolonies vormen. Perfecte voorbeelden hiervan zijn de cellen in een lichaam, die hun eigen levenscyclus hebben, hun eigen perceptie, inclusief hun eigen interne organen en voortplantingssysteem en primitieve hersenen in het celmembraan. Zij komen samen door compatibiliteit van eigenschappen op een georganiseerde manier om een complexer organisme te vormen dat een lichaam wordt genoemd, of het nu menselijk is of niet.

Hetzelfde geldt voor het bewustzijn, aangezien ik hierboven of eerder heb uitgelegd dat er geen materiële wereld bestaat, maar alleen een reeks gehechtheden aan ideeën die, door hun vastbeslotenheid om als wetmatigheden te blijven bestaan, de perceptie hebben opgelegd dat er materie is. Omdat alles vanaf het begin altijd een idee is geweest.

Dus elk persoon-bewustzijnspunt wordt gevormd door andere eenvoudiger personen, en deze door anderen met eenvoudiger waarneming en bewustzijn, en zo verder naar boven, meer complexe wezens vormend tot de Oorspronkelijke Bron wordt bereikt.

Dus elke persoon met bewustzijn is in zichzelf voor mij een heel universum, en voor die persoon is het hele universum, zijn eigen tijdlijn, en zijn eigen volmaakt geldige waarneming van alles wat er is en van alles wat mogelijk en niet mogelijk is.

Anderzijds zie ik Tijd als een direct resultaat van de bewustzijnsprocessen van elk individu en afhankelijk van zijn denkniveau en persoonlijke expansie. En uw perceptie van afstand en snelheid zal afhangen van uw tijdsperceptie en al het andere dat deze definieert. Want snelheid en afstand hangen af van Tijd en Tijd van perceptie.

Ik zie de punten van aandachtsbewustzijn als levend, niet in dichtheden of dimensies, niet in meetlintgradiënten, maar in een reeks bubbels die hun grenzen van bewustzijnswaarneming bevatten. Bellen die gevormd worden door andere bellen, die elkaar voeden, in een constante stroom van zwaartekrachtbewustzijn in de zee die de Ether is, die zelf door hen gevormd wordt.

Eigen bellen, enkelvoudig en onherhaalbaar, die alles bevatten wat hen als iemand definieert, wat zij willen zien als wat hen definieert, en wat zij verwerpen als wat hen ook definieert.

Zeeën van bewustzijnsbellen die in hun singulariteit elkaar raken. Delen worden gedeeld, en deze delen zijn de overeenkomsten van perceptie, tussen mensen of groepen van mensen.

Met deze beschrijving probeer ik vorm te geven aan iets dat onmogelijk met woorden te beschrijven is, want het is duidelijk dat elke beschrijving die ik of iemand anders probeert te geven, tekort zal schieten ten opzichte van wat het werkelijk is. Het is niet eens hoe ik de dingen zie. Ik probeer gewoon deze mentale concepten die ik heb te beschrijven in iets tastbaars om te delen.

Ik beschouw een "luchtbel" als een container met iets erin dat zelf een grens heeft, het membraan van die luchtbel. Binnenin als een bol zie ik het als iets dat alles bevat wat een persoon heeft dat hem definieert als iemand in het bijzonder. Zoals ik al eerder heb gezegd, wat hij aanvaardt en liefheeft en wat hij afwijst definieert zichzelf in gelijke mate in een "Ik" (positieve kant) en een Ego (negatieve kant) in een individueel punt van bewuste aandacht.

In dit geval zal dit bel-individueel anderen raken, en zal gedeelde percepties hebben met die andere bel-individuen die de gemeenschappelijke gebieden zijn om te delen.

En het is niet geplaatst op een schaal van dichtheden, aangezien ik alle mensen zie, in een bepaalde mate of een andere, afhankelijk van de lens waardoor men kijkt, bestaand in elke mogelijke dichtheid, met elk mogelijk Bereik van Intelligentie, van Denken, en van Bewustzijn, allemaal tegelijkertijd. Waar er geen andere bubbels zijn dan meer concepten, als een poging om vorm te geven aan iets ongrijpbaars en onmogelijk te definiëren, zoals onze beste pogingen altijd tekort zullen schieten.

Een poging om het oneindige te verklaren, dat wat ontsnapt aan alle mogelijke concepten van het denken.

Maar uiteindelijk is het allemaal een enkele massa Bewustzijn die alleen door gehechtheid aan een of andere reeks ideeën wordt gedefinieerd als meervoudige individuele personen, en het zijn de ideeën die de personen beperken en hen als zodanig vormen. Het idee dat je een grens hebt, dat je ergens begint en ergens eindigt.

Het enige dat kan bestaan is bewustzijn, de rest is illusoir. Alleen gehechtheid aan tekens die door diezelfde totale Kosmische Geest zijn gecreëerd.

Er kan dus geen dood zijn vanuit iemands eigen gezichtspunt, aangezien dit slechts de oplossing is van een reeks ideeën die bepalen wat een incarnatie is. De dood kan alleen bestaan in de geest van de levenden. De dood bestaat alleen als zodanig in de geest van de levenden.

Jij en ik, en alle anderen, zijn slechts de Egregor die gevormd wordt door onze gehechtheid aan onze ideeën.

Je kunt de dood alleen vrezen zolang je leeft, dan zul je weten waarom niet. Het is volkomen geldig om de dood te vrezen terwijl je leeft. Dat als dualiteit definieert het leven zelf. Het een kan niet zonder het ander. Trouwens, als mensen die leven, zien en voelen en ondergaan we de dood de hele tijd om ons heen. Nog meer als het een dierbare overkomt.

Maar het is alleen geldig zolang je leeft. En het is alleen geldig zolang je in een incarnatie bent zonder herinnering aan vorige levens, aangezien de dood daar de ontbinding, de vernietiging van het "ik" en het Ego vertegenwoordigt. Dit is slechts illusoir, want wat het "ik" en het Ego vormde, diezelfde ideeën en diezelfde gehechtheden daaraan, bestonden al vóór wat incarnatie wordt genoemd, en zullen ook daarna blijven bestaan.

De opeenstapeling van ervaringen is onvermijdelijk naarmate we incarnaties doormaken, maar ze kunnen alleen volledig worden ervaren zonder een totaal geheugen van alles wat we eerder zijn geweest en alles wat we ooit zijn geweest, want als het geheugen totaal zou zijn, zouden we de Oorspronkelijke Bron zijn, wat we tegelijkertijd zijn, alles zijnde. Als allesomvattend wordt dit weerspiegeld in het idee van het hebben van een beperkte incarnatie in een tijdsbestek met bepaalde regels van mogelijk en niet mogelijk. Door onszelf gecreëerd.

De dood is onmiskenbaar. Het vrezen ervan is een keuze. Want als het niet gevreesd wordt terwijl je leeft, zal de dood zijn tanden verliezen. Want er is niets te vrezen, nooit. Maar ook door keuze, kan men nog steeds bang zijn voor de dood terwijl men dood is.

Angst voor de dood weerspiegeld als in het niet verlangen naar de ontbinding van het Zelf en het Ego, wat toch niet zou gebeuren zoals ik heb uitgelegd. Dit vormt de gehechtheid aan het idee of de behoefte om in de wereld van "de Levenden" te zijn, die van de geestzijde gelijke of gelijksoortige werelden schept waar de gediscarneerden "leven", werelden die zich manifesteren vanuit hun waarneming, hun grenzen, hun "ikken" en Ego's, en hun gehechtheid aan dat alles. (Opnieuw gebruik ik "wereld van de levenden", "wereld van de doden", enzovoort als verklarende uitdrukkingen, en ik spreek mijzelf niet tegen).

Aangezien elke wereld, existentieel rijk, bestaat uit overeenkomsten tussen verschillende individuele punten van aandachtsbewustzijn die zichzelf apart van elkaar waarnemen door hun gehechtheid aan wat hen definieert, zie of bespeur ik geen verschil tussen het ene rijk of het andere wat betreft hun geldigheid. Ik zie ze allemaal als even werkelijk. Bijvoorbeeld, de wereld van de levenden en de wereld van de doden in dit geval. Het zijn allemaal manifestaties of uitgewerkte Egregors van een geest die op zijn beurt wordt gevormd door anderen eenvoudiger in hun denken en begrijpen.

Dat wil zeggen, elk rijk-dichtheid of existentiële wereld, elke tijdlijn, elk parallel universum als zodanig is zelf een persoon-individu.

Eenvoudige bewustzijns-individuen vormen andere, meer complexe, en deze weer andere, meer complexe. Elk van zijn niveau, en van zijn punt van aandacht, zal een heel universum zijn. Dit is wat ik bedoel met "bubbels" zonder gradiënt, alleen gevormd door de toevoeging van anderen.

Wat ik zie en waarneem, in het kort, is dat er geen afzonderlijke werelden zijn, maar één enkele existentiële Massa die illusoir beperkt wordt door de concepten en gehechtheden van elk punt van aandachtsbewustzijn. Dit betekent dat de wereld van de Doden en de wereld van de Levenden en alle andere werelden elkaar overlappen. Er zijn geen andere grenzen dan die welke door ideeën worden voortgebracht.

Elk individu, waar hij ook is of "leeft", aan de kant van de levenden, of aan de kant van de doden, of wat dan ook (zoals dichtheden, tijdlijnen, parallelle universa en dergelijke), zal voor zichzelf bepalen van waar tot waar en hoe ver hij in staat zal zijn om waar te nemen en te functioneren.

Hiermee bedoel ik uit te leggen waarom er verschijnselen zijn als geesten en entiteiten, of ze nu welwillend of duister zijn en allerlei dingen, ongedierte en wezens die op Aarde worden beschreven als behorend tot de lagere astrale en ook tot hogere rijken of dichtheden, om gewone Aardse definities te gebruiken.

Ze zijn er gewoon allemaal. Soms worden ze door overeenkomsten van perceptuele gehechtheid niet gezien, maar juist door die elkaar overlappende kwaliteiten van existentiële "bubbels" is de reden waarom sommige wezens die in de fysieke wereld niet zouden moeten bestaan soms toch gezien kunnen worden, of er interactie mee hebben, of ze kunnen de zogenaamde fysieke wereld veranderen.

Het is gewoon een soep van perceptie-overeenkomsten, en vanuit de fysieke lichaamskant van incarnatie dient deze als een filter om de aandacht enkel te richten op het leven van een bestaan met overeenkomsten die het definiëren als "Wereld van de Levenden".

Dus ieder mens, geïncarneerd of niet, zal zijn eigen zelfopgelegde grenzen hebben die hem verhinderen of toestaan om waar te nemen en te functioneren in andere existentiële "sferen".

Aangezien er een heel scala van overeenkomsten is, zullen sommige mensen in staat zijn tot interactie met "de andere kant", en evenzo zullen wezens en aandachtspunten aan de "andere kant" in staat zijn tot interactie met de "levende" kant. Alles afhankelijk van de grenzen die elk individueel aandachtspunt zichzelf heeft opgelegd vanwege de gehechtheid aan de ideeën die hen als "iemand" definiëren, hun Zelf en Ego definiëren.

Je ziet geen andere werelden daar of hier, of waar dan ook, alleen vanwege je overeenkomsten van perceptie, vanwege je zelfopgelegde grenzen, maar ze zijn er wel. Alleen omdat je ze niet kunt zien, betekent het niet dat ze niet bestaan.

Alles interageert met alles, de hele tijd. Het ALLES, het hele Universum, is de Oorspronkelijke Bron, één MASS.

Daarom zijn er geesten en entiteiten en al het andere dat "niet zou moeten bestaan". Ze worden door bepaalde mensen waargenomen door overeenkomsten, en overeenkomsten zijn ideeën, en ideeën zijn frequenties. Dat is de reden waarom de individuele frequentie zal bepalen wat wordt waargenomen, wat wordt ervaren. Daarom vallen de akkoorden van bepaalde mensen samen met mooie dingen en van anderen met lelijke dingen. Monsters of wat ze maar zien. Maar het zal altijd als een directe spiegel of gevolg zijn van je gedachten, en wie je bent.

Je bent wat je denkt, je bent altijd een Egregor van je eigen creatie geweest. En je zult altijd verschillen in je gedachten, daarom zul je altijd verschillen in wat je waarneemt. En daarin ligt de totale controle die je hebt over je hele leven en alles wat daarin bestaat: je geest.

Elk wezen, elk punt van aandacht, elk schepsel, mineraal, plant, dier, zal zijn eigen manier hebben om het Universum te interpreteren. Het zal zijn eigen perceptie hebben, zijn eigen bewustzijnsniveau, dat gevormd wordt door zijn ervaringen, door wat het gedurende zijn bestaan geleerd heeft, en dit wordt gevormd afhankelijk van de gehechtheid aan zijn ideeën die het verwerft en waarmee het zijn zelfconcept, zijn Zelf, zijn Ego vormt.

De zogenaamde materiële wereld echter, zoals elk ras die interpreteert, met de mensheid als voorbeeld, is slechts een voor hen specifieke interpretatie, gebaseerd op hun waarneming en begrip, eerst op hun beperkte 5 zintuigen, en vervolgens op het gebruik van redeneringen die naar het wetenschappelijke neigen. Dat wil zeggen dat het al elementen die het erkent als bestaande waarheden in zijn werkelijkheid opneemt met het gebruik van wetenschappelijke redenering, een voorbeeld hiervan zijn de radiogolven.

Maar het is nog steeds een interpretatie die specifiek is voor het menselijke ras, en evenzo zullen er andere rassen zijn, andere wezens, die geheel andere concepten zullen hebben. Sommige zullen samenvallen met die van het menselijk ras, andere niet.

Dit is wat ik "bellen" noem die elkaar raken, dat zijn de punten waar er overeenkomsten zijn van perceptie en begrip, wetenschappelijk of niet. Maar het zijn slechts punten waar ze elkaar raken, met overeenkomsten die ze op de een of andere manier delen.

Daarom bevestig ik dat er geen existentiële dichtheden als zodanig bestaan, noch tijdslijnen, noch parallelle universa, noch tijd of ruimte. Dit alles blijft slechts bestaan als definities binnen een kader van overeenkomsten van perceptie die theorieën en ideeën ondersteunen waaraan een wezen of een groep wezens een sterke gehechtheid heeft gegenereerd omdat zij hun concept van zelf-identiteit sterk bepalen.

Wat zij dichtheden, dimensies, tijdslijnen, tijd, parallelle universa noemen, zijn niet iets dat buiten hen staat. Je leeft niet in een dimensie, noch in een dichtheid. Het is slechts een persoonlijk proces, van evolutie van bewustzijn, dat elk Wezen zelf moet vormen. Het is alsof het Wezen zelf de Densiteitsdimensie is, niet dat het leeft binnen een Densiteitsdimensie, waardoor die ervaring van het leven in een dimensie als een illusie overblijft, die weer alleen gevormd wordt door zijn ideeën en zijn gehechtheden daaraan.

Een voorbeeld van het bovenstaande zijn dimensies en dichtheden. Zij gaan hand in hand omdat hoe hoger de dichtheid is, hoe meer dimensies zullen worden waargenomen, aangezien een "hogere" dichtheid zal worden bereikt door de accumulatie van verwerkte en geïncorporeerde kennis met hoog begrip dat het subject heeft geïncorporeerd in zijn zelfconcept dat door gehechtheden zal definiëren wie hij is, zijn Zelf, zijn Ego, en daardoor uitbreidt wat het wezen zelf begrijpt en waarneemt, wat een gevoel van controle over zijn leven zal vormen dat op natuurlijke wijze zijn "trillingstoestand" zal verhogen.

De definitie zelf van dichtheden tussen laag pasteus, traag, en snel hoog, zoals die zal afhangen van je lage versus hoge trillingsstaat, is slechts één van de vele manieren om het Universum te verklaren. Maar het zal het nooit volledig verklaren.

Het gaat niet alleen over trillingen, of snelheid zoals in de bladen van een ventilator die alleen wazig zijn omdat zij zich zeer snel ten opzichte van de waarnemer bewegen, terwijl als de waarnemer net als de bladen zou spinnen, de waarnemer ze gestopt zou zien en al het andere in de "kamer" wazig zou zijn. Het gezichtspunt van de waarnemer in de kamer of dat van de waarnemer die met de ventilator meedraait beschrijven als verschillende dichtheden waarbij het aandachtspunt van de een of de ander het mogelijk maakt de dingen anders te zien en waar te nemen, waardoor men het andere perspectief niet duidelijk kan zien.

Het behoeft geen betoog dat, hoewel de uitleg curieus is en helpt om een mentaal beeld te vormen van dichtheden, zij bij lange na niet in staat is om te verklaren wat er werkelijk gebeurt in het heelal over dit onderwerp. Het is slechts een idee, een hulpmiddel dat ons in staat stelt meer te begrijpen, maar het is niet het hele plaatje. Want vanuit ons standpunt van waarneming, met dit voorbeeld van de kamer met de ventilator, begrijpen we dat dit fenomeen geen dichtheden inhoudt, maar alleen een perspectief van bewegingen.

Een dichtheid kan eerder worden uitgelegd als een opeenstapeling van concepten en ideeën die gehechtheden vormen die het "Ik" en het Ego van het Waarnemend Subject zullen definiëren, hetgeen door eenvoudige uitbreiding van begrip het Waarnemend Subject in staat zal stellen meer details, meer gegevens waar te nemen, waardoor zijn perceptie van dimensie op deze dichtheid toeneemt. Hoe groter de dichtheid, hoe groter de complexiteit, ergo andere dimensies worden waargenomen. Maar niet alsof er meer dingen worden waargenomen die er al waren, maar het waarnemend subject zelf is degene die zich heeft uitgebreid om een complexere werkelijkheid te vormen, rijker aan details.

Dit is de reden waarom ik volhoud dat de zogenaamde Materiële Wereld niet bestaat. Dat concept van Materiële Wereld, dat onverbiddelijk zijn tegendeel zal vormen: Niet-Materiële Wereld, is slechts een verklaring vervat binnen de groep van overeenkomsten waaraan één of meer Punten van Aandachtsbewustzijn sterk gehecht zijn, omdat het hen definieert, hun zelfconcept, omdat het hun Zelf en hun Ego vormt. Maar het zal geen andere gezichtspunten omvatten dan hun eigen, aan de groep die deze ideeën van perceptie voortbrengt.

Het is hier dat ik je probeer uit te leggen hoe andere Wezens opvattingen, overeenkomsten en percepties hebben die andere soorten van existentiële realiteiten omvatten, niet als levend in hen, maar als hen zijn. Dit omvat ook degenen die in diskarnatie zijn en gehecht zijn aan hun leven in de "Materiële Wereld" en die hun aandacht laten overlappen tussen de zogenaamde Spirituele Wereld, of Lager-Astraal, en de Materiële Wereld van de levenden, met gebruikmaking van begrijpelijke termen.

Dit soort verschijningen van vreemde wezens, entiteiten, cryptozoologie, geesten en alles wat wordt waargenomen als zijnde daar maar er niet zou moeten zijn, begrijp ik als veroorzaakt door alles wat ik hier nu en in de afgelopen paar dagen probeer te beschrijven.

Er is slechts één Universele Massa van Zuiver Bewustzijn, noem het Ether, noem het de Oorspronkelijke Bron. Al het andere dat zich daarin bevindt, holografische fragmenten, dichtheden, dimensies, tijdlijnen, parallelle universa, zijn of worden alleen waargenomen door een Wezen of een groep Wezens en hun aandachtspunten en hun niveau(s) van bewustzijn.

Al het bovenstaande is mijn poging geweest om in beperkte woorden uit te leggen waarom er geen dood is, aangezien dit slechts een beperkt concept is binnen een kader van overeenkomsten die alleen de "ikken" en Ego's weerspiegelen van degenen die bepaalde overeengekomen perspectieven hebben, de levenden.

Daarom zijn er ontelbare materiële, werkelijke werelden, één voor elk Wezenlijk Punt van Aandachtsbewustzijn. Daarom heb ik jullie verzekerd dat er een Tijdlijn is, een Parallel Universum, een Dichtheid of Dimensie, voor ieder van jullie, voor ieder schepsel dat bestaat.